

KÜRDİSTAN'DA FAŞİST TERÖR

Aşağıda yer alan olaylar Kürdistanımızın günlük yaşamından örneklerdir. Ülkemiz yıllardır Türk hükümetleri tarafından bir kan ve terör diyarı haline getirilmiştir. Geçen yıl iktidarı ele geçiren emperyalizmin ve tekelci Türk burjuvazisinin sadık uşağı beş kişilik faşist generaller çetesi ise Kürt halkına karşı daha açık bir savaş yürütmeye başladı. Faşist sürüler alçakça halkımıza saldırıyor, kan akıtıyor ve onun onurunu çığnıyorlar.

İnanıyoruz ki tüm köle halklar gibi Kürt halkı da özgürlüğü uğrunda yürüttüğü savaşı daha da güçlendirecek ve sömürgeci zincirleri kıracaktır. Başta kardeş Türkiye halkları olmak üzere, tüm ilericileri, insan hakları savunucularını Kürdistan'da sürdürülen bu alçakça teröre karşı aktif mücadeleye ve halkımızın yanında yer almaya çağırıyoruz.

Dengê KOMKAR

Köylerimizi Kasıp Kavurdular

Değerli arkadaşlar,
Ben Bingöl ili, Kiği ilçesi Armeli (Elmalı) köyündeyim. Bingöl'ün dışında çalışıyorum. Geçenlerde izine gittim. Gördüklerimi ve öğrendiklerimi aynen anlatıyorum. Hiç değilse olup bitenleri sizler öğrenin. Öğrenin ki bu işin böyle gitmiyeceğini herkes anlasın ve bu uğurda verilen mücadeleye katılsın.

Benim Armeli köyüne gitmemden birkaç gün sonra bir sabah aniden köye arabalar dolusu komando eri geldi. Muhtarı ve köy heyetiyle okuldaki toplantıdan sonra köy Bekçisi aracılığıyla bütün köy erkeklerini okula topladılar. Bize "teröristleri, yada yerlerini söyleyin ve silahlarımızı getirin" dediler. Bizde teröristler yoktu. Silahlarımız da yoktu, yalnız bundan 1 yıl önce köyümüzde devrimci bir öğretmen tutulanmıştı. Jandarma ve komandonun köye geldiğini gören öğretmenin akrabaları "soyadımız aynı, bunlar bizi götürüp işkenceye çekerler" korkusuyla dağa çıkmışlardı, daha doğrusu köyden uzaklaşmışlardı. Ama dediğim gibi bunların teröristlikle hiç bir ilgileri olmadığı gibi çoğunun okuma yazması bile yoktu.

Ertesi gün bizi tekrar topladılar. Biz de "silahlarımız yok, kimsenin de yerini bilmiyoruz" dedik, ama demez olaydık. Dipçik, tekme, jopla içimize girip küçük büyük demeden bizi dögdüler. Sonra muhtarı tutuklayıp bizi serbest bıraktılar. Bu sırada muhtarın kızı ağlayıp "kocamı nereye götürüyorsunuz" deyince komandolar kadına "oruspu, ..., gibi sözler söyleyip onu geri ittiler ve "kocanın ruhunu almaya götürüyoruz" dediler. Muhtarın kızına bu kadar kötü küf-

retmektense bizi kurşunlasalardı daha iyi olurdu, yeterki namusumuzla oynamasalardı. Derken muhtar alıp okulun bir odasında çınlı çıplak soydular. Oda da astılar ve üç gün boyunca dögdüler ki muhtarın "oy dayê, way bawo" çığlıklarını 3 gün hiçbir şey yapamadan

o ayağa kalkıp bir adım atamadan yere düşüyordu. Biz de korkumuzdan gidip kendisini getiremiyorduk. Derken tekrar muhtarı jiple eve getirdiler. Bizi tekrar topladılar "Bize silahlarınızı ve sakladığımız teröristleri teslim edin" dediler. Biz de "silahımız yok ve bizde hiç kimse-

sine inanmadılar, çocuğu komalık yapıcaya kadar dövdüler ondan sonra öğrendiler ki çocuğu babası gerçekten öleli 3 sene olmuş.

Bu sırada mezarlıkta yeni kazılmış bir mezar görmüşler. Bir komşumuzun gelini birkaç gün önce doğum yapmış, bebek 1 gün sonra ölmüştü. Biz de onu gömmüştük. Bize sorduklarında biz de mezarın bebeğe ait olduğunu söyledik. İnanmayıp gidip mezarı açtılar.

Zaten Türk askeri köye gelip dışarı çıkma yasağı koymuşlardı. Onlar bizi toplamadan dışarı çıkamazdık, çıktığımızda bize ateş ederlerdi. Böylece günlerce içeride kaldık. Kimisinin evde unu kiminin şekeri bitmişti, gidip komşudan bunları temin edemiyorlardı. Bizim birbirimizden haberimiz yoktu, her an kimin ölüm haberi gelecek diye bekliyorduk. Söylemesi ayıp bizim en büyük sorunlarımızdan birisi de tuvalet sorunu. Bilirsiniz ya bizim Kürdistan'da köylerimizde hemen hemen hiç bir evde tuvalet yoktur. Bu ihtiyacımızı dışarı çıkıp köyün dışında temin ederiz. Dışarı çıkma yasağıyla bunu yapamadık, hele kadınlarımız ne yapacaklarını şaşır-
mışlardı. Bundan başka bir de köyün giriş ve çıkışını kapatmışlardı. Bir işin icabı köyden dışarı çıkmak zorunda olduğun zaman, çavuştan özel bir dışarı çıkma izni almak zorundasın. Çavuş sordu: "Nereye gidiyorsun, niçin gidiyorsun, kiminle görüşeceksin, ne zaman döneceksin?..." Bunların hepsini kağıdına yazdı, yazılanın dışında bir şey yaptım mı derhal tutuklanırdın. Yazılan saatte geri gelmeseydin bir daha köye giremezdin. Anlayacağınız bizim köylerden dışarıya çıkmak bir devletin sınırından

Sömürgeci düşmanın tankları halkımızı katletmek için bekliyor.

dinledik.

Muhtara "söyle kimin silahı var, köydeki bölücü komünistler kim, teröristleri kim besliyor, yerleri nerede yoksa dünyayı başına yıkarız" demişler

işkencede. Muhtar da "ben bilmiyorum, köyümüzde terörist yok..." demişse de inanmamışlar ve sürekli dögmüşler. Üçüncü gün muhtarı serbest bıraktılar ve ona "git bize köyden 70 silah getir, yoksa olacakları bilirsin" demişler. Muhtar dışarı çıktığında yürüyemiyordu. Komando onu yürümeye zorluyor,

yi saklamıyoruz, bunu siz de biliyorsunuz, evlerimizi delik deşik aradınız, size nereden getirelim?!" dedik. Vay sen misin bunu söyleyen! Girdiler içimize bizi dipçiklemeye başladılar. Bunu gören kadınlarımız bağır-maya başlayınca, kadınlara "üzülmeyin, şimdi sıra size de gelir" dediler. Bu sırada benim 12 yaşındaki yeğenimi ellerine geçirip dövmeye başladılar, ona "senin baban terörist mi, nerede saklanıyor? yerini söyle" diyor ve sürekli olarak dövüyorlardı. Çocuğun "babam yok benim 3 sene önce öldü" deme-

geçmekten çok çok zordu.

Bütün bunlar yalnız bizim köyde olmuyor. Kiğinin bütün köylerinde, Karhova'nın birçok köyünde aynı şeyler oluyor. Ben minibüs ile Kiği'ye gidiyordum, birçok köyden sınır kapısına girip çıkar gibi muamele gördükten sonra, Selenk köprüsüne geldik. Bizi durdurdular, tekrar kimlik soruşturması ve arama yaptılar, bu sırada başka bir otobüs te durdurmuşlardı. Üzerlerinde nüfus cüzdanı olmayan iki komşu köylüyü yakaladılar. Köylüler köylerinden komşu köye gitmek istemişler, nüfus cüzdanlarını beraber almaya gerek görmemişler. Bu nedenle de onları tutukladılar. Orada bulunan bir çavuş iki köylüye "nehire gidin" dedi. Köylüleri zorla nehirin ortasına kadar götürdüler ve onlara "şimdi birbirinizi dövün, yavaş durur yada durursanız size sıkam" dedi. Zavalı köylüler suyun ortasında mecburen birbirlerini dövmeye başladılar. Biri yavaş varduğunda küfür edip "vurun ulan yoksa kafanıza kurşunu yersiniz!" diye tehdit ediyorlardı. Bizi daha fazla bekletmeyip gidin, dediler. Onlara daha ne yaptılar bilmiyorum.

TAP KÖYÜNDE:

Önce 6 komando eri köye gelip ilerici gençleri götürmek istiyorlar. Gençleri yakalayıp dövmeye başladıklarında, bunu gören kadınlar dayanamayıp askerleri taşa tutuyorlar, askerler yaralı kaçıp gidiyorlar. Biraz sonra 20 komando eri köye geliyor. Önce o ilerici gençleri topluyor, sonrada köylüleri. Köy meydanında bunları dövmeye başlıyorlar. Hem de kadın, yaşlı, çocuk demeden. Neticede 2 hamile kadından birisi dövülmekten çocuğunu kayıp ediyor. Diğeri ise komalık olup yatağa düşüyor, durumu ne olduğunu bilmiyorum.

TIZMORİ KÖYÜNDE:

Bir köylüyü çırıl çıplak soyup köy meydanındaki ceviz ağacına asıp dövüyorlar. Köylüyü komalık ediyorlar. Nedeni de: adamdan silah istemişler, o da "yok" deyince "olmasa da yaratacağın" deyip dövüyorlar.

DİNAR BEG KÖYÜNDE:

"Zêrê" diye kocası ölmüş dul bir kadının 2 kızını ve oğlunu gözlerini bantlarla kapayıp sıkıyönetim merkezine göndermişler. Nedeni de kızların daha önce "Biz Kürdistan'a özgürlük ve sosyalizm istiyoruz" dediklerini duymalarıymış.

Kızlara: "sizi göndereceğimiz yerde isteğinizi daha güzel yerine getirirsiniz" demişler.

MEZRA TUMİK Köyünde:

Silah toplama bahanesiyle bütün köylüleri köy meydanında, dipçik, tekme ve jopla dövüyorlar. Birçok köylüyü sedye ile evlerine getirmişler. Bu sırada köylüler "Allah aşkına yapmayın" dediklerinde Çavuş "Allahı ...im, onun ne işi var burada" deyip dövmeye devam etmişler.

ÇERME Köyünde:

Hesenê Sorê adlı 60 yaşlarında bir köylüyü dövüp komalık yapıyorlar. Ondan sonra sıkıyönetim komutanlığına gönderiyorlar.

XAÇATUR Köyünde:

Kuzu güden 11 yaşındaki bir çocuğu dağda yakalayıp kimlik soruyorlar, çocuk "yanımda yok" deyince dövmeye başlıyorlar. Bu sırada orada geçmekte olan bir köylü "aman çocuğa vurmayın ben tanyorum falancanın oğludur" deyince, vay sen misin bunu söyleyen, adamı alıp köye getiriyorlar, başka 4 kişiyle çırıl çıplak soyup diken ve taşların üzerinde dövüp süründürüyorlar. Hepsisi komalık oluyor. Bundan başka, Kiği'nin Zermık, Horhor, Temran, Osman uşağı, Hosnok, Plur köylerinde aynı şeyleri yapmışlar. Karhova'nın Liçik köyünde 2 kişiyi kurşunlayıp öldürüyorlar 3 kişiyi de yarala-

yıp Elazığ sıkıyönetim merkezine gönderiyorlar. Suçları da kaçakçılarımız, devrimcilerimiz, bölücülerimiz.

Karhova'lı Veli Geçit adında bir öğretmeni 2 aydan beri bir Kürt devrimcisi olduğu için arıyorlarmış. Kiği'nin Karer köyünde yakalıyorlar. Önce silahla bacağından yaralıyorlar. Sonra diri diri dipçikle kafasını dağıtıyorlar. Gene Karhova'nın Liçik köyünde bütün çevre köy muhtarlarını toplayıp 2 gün işkence çektirip bize şu kadar silah getireceksiniz deyip bırakmışlar.

Bütün bunlara karşın köylülerden bazıları "Gelin Ankara'ya dilekçe yazalım belki bir insancıl, bir merhametli okur bunları içimizden geri çeker" diyordu. Diğer birisi çare olarak "Gelin koyunlarımızı, varımızı yokumuzu verelim onlara belki bizi bırakıp giderler" diyorlardı. İnsanın içi kan ağlıyordu kardeşim. Ne diyeyim.

Bildiğim kadarıyla Kiği'ye yeni 5 bin, Tunceli (Dersim)'e 10 bin komando askeri takviye edilmiş. Bu askerler, kış cephesinde savaşa giden askerler gibi her türlü kışlık ihtiyaçlarını beraber getirmişlerdi. Kiği'de yatılı Bölge Okulu'nu, köylerde de diğer okulları işgal etmişlerdi. Bu okulları karakol ve işkencehane olarak kullanıyorlardı. Tunceli'de komandolar halka "iştiğimiz kadarıyla geçmişinizi unutmuşsunuz, size tekrar onu hatırlatmaya geldik" diyorlarmış.

Bu yeni komando takviyeleri ve baskılar Kürdistan'ın her tarafına yapılacakmış. Bilmiyorum kardeşim Maraş'ı geçtim hiç bir köyde askere rastlamadım. Ne oluyorsa biz Kürtlere oluyor. Adamlar bizim kökümüzü kazmaya çalışıyorlar. Çok zor kardeşim, siz görmediniz Allah size göstermesin.

Bingöl'deki son durumlar bundan ibaret. Yapılan sömürgeci faşist zulüm günden güne artarken katliamlar, işkenceler sürüp gidiyor. Ama bunlar bizi yıldırmayacaktır. Tarihin çarkı işçi sınıfının, ezilen halkların lehine dönüyor. Onların yaptıkları işkenceler, katliamlar içimizde faşizme ve sömürgeciliğe karşı olan kını daha bir katmerleştirecek, içimizdeki özgürlük, demokrasi ve sosyalizm ateşini daha bir alevlendirecektir. Düşman ne yaparsa yapsın, ne kadar güçlü olursa olsun, halkımızın özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde zafer bizimdir.

Devrimci selamlarımızla...

Kahrolsun Sömürgecilik ve Faşizm!

Yaşasın Halkımızın Özgürlük, Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesi!

Kiği - Bingöl / KÜRDİSTAN

* * *
* * * *
* * *

Dersim Kan Ağlıyor

Kürdistan'da işkence yoktur diyen şu anda Dersime (Tunceli'ye) gitsinler. Türkiye'deki işkence olaylarını yalanlayan iç ve dış sözcüler şu anda Tuncelideki vahşeti dünya kamuoyu önünde gizleyemezler.

12 Eylül günü Tunceli köyleri ve kasabalarıyla Bolu Komando Tugayı tarafından sarıldı. Her köye bir vurucu tim yerleştirildi. Silah aramak bahanesiyle yaşlı ve gençler günlerce falakaya yatırılarak işkence edildiler.

Şu anda tugay karargahı Nazmiye kazasındadır. Her kazada bir tabur karargahı bulunmaktadır. Nazmiye Tugay karargahında sağdan soldan toplanan masum insanlara işkence edilmektedir. Gecenin karanlığını yırtan acı feryatları işitmek mümkün değildir. Mazgirt ilçesinin bir köyü vardır. İsmi

Kavun köyüdür. Dağın yamacına kurulmuş, dünya nimetlerinden adeta arındırılmış bir köydür. 20 Eylülünü Mazgirt'in eski belediye reisi (...) o köyde askerler tarafından bir gece boyunca kollarından asılarak işkence edildi. Şu anda parmakları tutmaz durumdadır. Aynı köyde masum bazı insanlar askeri çadırda kurulmuş olan darağacına başaşağı asılarak saatlerce işkence edildiler. Türkiye'de işkence yoktur diyenler gidip Kavun köyünü görüp yüzleri sararan halka konuşsunlar.

Murat ırmağının kenarında kurulu, Elazığ Tunceli yolu üzerindeki Göktepe isimli bir köy vardır. 15 Eylül tarihinde o köyün muhtarı günlerce işkence gördü. Askerler ondan fazla miktarda silah istediler. Bir Astsubay Başçavuşu muh-

tara şöyle seslendi "ulan muhtar bu silahlar gelmediği takdirde karılarımızı, kızlarımızı çırıl çıplak soyacağız, sizde bakarsınız bizde bakarız."

Aynı günlerde Aslanyurdu'nda giya birisi gece nöbetçiye ateş açmış diye havan topları ve roketler kullanıldı. Bunu işitmiyen çevre köyleri yok gibidir. Halkı canından bezdirip usandırmak ve korkutmak amacıyla tüm çirkinlikleri yapmaktan geri kalmıyan faşist cunta bütün bunları nasıl inkar edebilir?

... Köyünde kadınlar kızlar çırıl çıplak soyundurulurken saatlerce güneşin altında bekletildiler. Cunta yalanlara bile köy halkı şahittir. ... köyü muhtarı ve aile efradı Ermeni asıllıdır diyerek günlerce işkence sephalarına yatırıldılar. Bun-

ların çığlıklarını duymayan Mazgirt'liler ve Nazmiye'liler kaldı mı? Kardere köyü günlerce can ağladı. Vahşet o köyde bütün şiddetiyle devam etti Muhtar komalık oldu. Veliyan köyünde dur işaretini dinlemedi palavralarıyla Akliye hastahanesinden çıkmış 45 yaşları arasındaki bir hasta Makinalı tüfeklerle delik deşik edildi. 25 Eylül günü Reşmerze köyünün kadın ve kızları günlerce bir hayvan ahırında hapsedildi. Zulüm ve işkence adeta bu köy ve çevre köylere bir kabus gibi çöktü. Geban köyünün tüm ihtiyarları bir hafta boyunca falakaya yatırılarak işkence edildiler. 75 yaşlarında bulunan iki ihtiyarın dişlerini kırdılar. Birinin hasta karısını dipçikle vurarak bayılttılar. Aynı acıyı Keştun köyü yaşadı. Gençler işkence edildiler. Hangi örgütte oldukları soruldu. İşkenceye dayanamıyan gençler Halkın Kurtuluşu ve Partizan örgütünden olduklarını söyleyerek tüm eylem arkadaşlarını bir bir ele verdiler. Ne yazık ki bu gençlerin dün yaptıkları tüm hatalı hareketleri bir yana, sözde devrimciyim diyerek bugünde arkadaşlarını tek tek ele vererek yaptıkları hareket devrimci ve tüm ezilen uluslar adına bir yüz kızartıcı olaydır. Ne varki bugün onların acımasızca işkence gördüklerini, vahşetin kollarında can vermekte olduklarını insanlığa haykırarak duyurmak istediğimi bir borç bilirim.

İşkence yokmuş Tunceli'de. Ne kadar yalan bir söz. Oysa şu anda yörenin halkı sırf Kürt olduğu için her türlü işkenceye tabii tutuluyor. Qurqurık köyünde bir başçavuş halka dönerek şöyle diyor:

"Ulan biz 38'de size acımakla hata etmişiz. Ama bu sefer Allahın izniyle kökünü getireceğiz." Bu düşünülen bir soykırımıdır. Halk için bir korku ve manevi işkencedir. 22 Eylül günü Mazgirt ilçesinin Çukur köyünde yapılan işkence neticesinde üç kişi hayatlarını yitirmişlerdir. 12 Eylül öncesi katliamları büyük şehirlerde zuhur ettiği halde oralarda yapılan silah operasyonlarıyla Doğuda yapılan işkence ve zulüm arasında fark vardır. Bu da Doğuda yaşayan halkın Kürt olduğunu, dün olduğu gibi bugünde esaretin pençesinde insafsızca ezildiğini göstermektedir. İnsan Hakları Evrensel Beyannamesine imzasını atan Devletler şu anda İnsanlık dışı olayların hüküm sürdüğü Doğu ve bilhassa Tunceli ilinin haritadaki yerlerini bilmezler. Eğer bilmiş olsaydılar bugün Türkiye'de militar terör yaratıp halklara işken-

ce eden faşist bir cuntaya selama durmazlardı. Evet bugün Tunceli'de faşist cuntanın sadık neferlerini kan tutmuştur. İşkence sephalarında feryat edenlerin sesleri dinmiyor. Eylül ayında Tunceli'de yağmur yok devamlı göz yaşları akmaktadır. Kızıl kale köyü faşistlerin akıttığı kızıl kanlara bulanmıştır.

Kirzi köyünde bir evde doğum yapan bir devrimci eşi zamanında MİT tarafından rapor edilerek cuntaya bildiriliyor. 20 Eylül günü bir hasta kadına insanlık ellerini uzattıkları vesilesiyle o ev ve köy halkı iş-

kenceye tabii tutuldular. Mazgirt ve Nazmiye köylerinde halkın buyukları makasla kesildi. ... Muhtarının suratına makas saplandı. Bir gün kurt ulumalarıyla uyandırm çocuklarını paniğe kapıldılar. Dışarı çıktığında yakınımızdaki dağ komando erleri sarmış kurt gibi uluyorlardı. Aynı gün helikopter uçullarından kulaklarımız adeta çınladı. Helikopterler kaybolan davalarını aramaya çıkan kadınların üzerine da'ış yaparak onları evlerine kadar kovuyorlar. Telsizle durumu öğrenen askerler o eyi kordon altına alarak kadınlara gereken

işkenceyi yapıyorlar. Faşist cunta her kirli çareye başvurarak halkı ezmeye uğraşiyor. Küçük çocuklar döğülüp korukutularak babalarının silahları varmı yokmu diye soruluyor. Bir gün Mazgirt'e bağlı köy muhtarları bir yüzbaşı tarafından istenip bir askeri arabayla Aslanyurdu'na götürüldüler. Arabadan inen muhtarlar yüzbaşı tarafından sorgusuz sualsiz dövüldüler.

Kurt halkı yoksuluk ve sefalet içinde yaşıyor.

Köyümüzün Namusunu Lekelediler

Karakoçan ilçesinin ... köyün- jenim. Bir müddet evvel çoluk çocuğumu yanına aldım ve izne gittim. Halk çok tedirgindi. Askeri birliklerin yaptığı eziyet ve işkenceler köylülerimin aklından çıkmıyordu.

Sonunda korktukları başlarına geldi. Bir sabah asker köyü sardı. Evleri aradılar. Sonra bütün halkı okulun önüne topladılar. Arama tarama orada da sürdü. Hep küfrediyorlardı. Sesini çıkaran, yahutta askerin hoşuna gitmeyen bir hareket yapanlar, dipçik ve tokatla dövülüyorlardı.

Ama daha sonra bundan beteri oldu. Kadınları, kızları ayırıp okula götürdüler. Bunu yaparken subay ve asubaylar pis pis gülererek baktılar köylülere.

Köylüler itiraz ettiler, bağırıp, çağırarak engel olmak istediler. Okula hucüm ettiler. Ama herbirisinin başında 3 silahlı er vardı. Namlular sırtlarına,

kafalarına dayanmıştı. Elleri- den birşey gelemezdi. Okuldan ağlama ve çığlık sesleri geliyordu.

Askerler darbuka ve saz çalıp eğlendiler. Onlar sabaha kadar eğlenirken dışarda kalan köyün erkekleri ölmekten de beter oldular. Köyün onuruna ve namusuna hakaret edildi. Hem de göz göre göre.

Ertesi gün gitti askerler. Ama biz yüzyüze bakamaz olduk. Hiç birşey söyleyemedim. Bir çalıştığım ülke olan Almanya'ya baktım, bir Kürdistan'a. Burda iken zulüm var diyorlardı. Ne yalan söyleyeyim, inanmıyordum. Ama gözümle gördüm sonunda.

Utanc içerisinde çocuklarımı aldım, iznimi yarıda kestim ve kaçıp geldim.

.... Almanya

Çocukları da Götürdüler

İstanbul'da yaşayan bir işçi çocuğuyum. Geçenlerde bir işimi haletmek üzere Dersim'e gittim. Köyüm olan Merkeze bağlı ...'a uğradım.

Birkaç gün sonra sabah saat 5'te köy askerler tarafından sarıldı. Binbir türlü hakaretle köylüleri toplayıp yakındaki bir düzlüğe götürdüler. Orada da saatlerce sürdü arama tarama.

Köylülerin Kimliklerini tesbit ederken sıs sık Kemal Burkay'ı soruyorlardı. "Kürdistan kurmak istiyordunuz. Hani nerede Kürdistanınız" diye alay ediyorlardı.

Sonunda 17 ilkokul çocuğu ile 25 yaşındaki bir genci alıp gittiler. Komşu köyün içerisinden geçerken çocuklardan birisi bir tanıdığına selam veriyor. Bunun üzerine "niye selamlaşıyorsun" diye o köylüyü de götürüyorlar.

Çocuklar şimdi Tunceli işkencehanesindedir. Anne, babaları bile onları görmüyor.

M. Kemal'in Heykellerini istemiyoruz

KOMKAR'lı arkadaşlar, Faşist Cuntanın varlığına rağmen bu yaz Türkiye'ye gidip döndüm. Özellikle Kürdistan'da sürdürülen zulüm ve terör insanın aklına durgunluk verecek nitelikte. Gördüklerimi size iletmeyi bir yurtseverlik görevi olarak kabul ediyorum.

Faşist Cuntaya halklarımızın tepkisi büyük. Sokakta kiminle konuşursan konuş "bu Evren'in başına yıkılacak" diyorlar. "Evren sözde faşist MHP'lileri yargılıyor. Bu yalan. Orducu faşistlerin tüm çabası köpek Türkeş'i ve itleri kurtarmaktır. MİT ce CIA bunun için yeni yeni provakasyonlar düzenliyor" diyorlar. Türkiye Kürdistanı'nda herkes olan bitenden haberdar. Faşist ordu birlikleri hergün toplu işkencelere ve baskınlara devam ediyor.

Tanıdığım bir köylü herkesin bildiği bir olayı bana şöyle anlattı: "Ben Elazığ'ın ... köyü denim. Köyümüz elli hanedir. İlericidir. Daha önce köyde topraksız köylülerle toprak sahipleri arasında büyük çekişmeler olmuştu. Ağaların bir kısmı köyü terketmek zorunda kaldılar. Evren faşist Cuntası gelince, köyümüzde kıyamet üstüne kıyamet koptu. Tüm Kürt köylerinde Mustafa Kemal'in heykelini yapmaya köylüleri zorladılar. Köyümüz çok yoksuldu. Faşist cuntanın halkımıza getirdiği zam, zulüm, işkence dünyasının içinde köyün ortasına bir ırkçının heykelini dikmek yapabileceğimiz şey değildi. Nitekim birçok köyde bu tür askeri baskılar sürdü. Kimi köyler baskıya dayanamayıp burjuva Mustafa'nın küçük boy başını köyün ortasında kerpiç bir duvarın üstüne koydular. Bizim köyde ise bu yapılmadı. Fakat ne görelim. Bir gece yarısı Kayseri'den özel olarak getirilen komando birlikleri köye girdiler. Evlere dalıp yaşlı genç demeden herkesi uyandırıp dayaktan geçirdiler. Sonra bizi toplayıp köyün ilerisindeki tarlalara götürdüler. Köylüleri kadınlarının önünde burada sabaha kadar dövdüler. Sabah kadınları erkeklerden ayırdılar. Bu kez tüm genç - yaşlı erkeklerle soyunmalarını söylediler. Dipçik zoruyla zor-

la soyundurdular. Sonra hepsini yanyana dizdiler. Büyükle- rin kamışlarını küçüklere, küçüklerin kamışlarını da büyüklerin ellerine vererek çekmelerini söylediler. Çekmek istemeyenlerin sırtlarına dipçikle vuruyorlardı. Kamışları çekilen küçük orta yaşlı çocuklar ise avazı kadar bağıyorlardı. Hitlerci faşistlerin yaptıklarına parmak ısırtacak kadar iğrenç bu durum karşısında Kürt köylüsünün onuruyla eşi ve çocuklarının önünde oynamaktan başka birşey değildi. Bizim bu faşist Cuntaya verecek cevabımız olacaktır."

Yine Şırvan'lı bir işçiyle konuştum. Şırvan'lı işçi arkadaş yukarıdaki baskılara benzer bir çok çetinlikleri dile getirdi. Köydeki dayak, işkence ve baskıyı anlattı ve şöyle dedi: "Ama

şunları söyledi: "Faşist Cunta halktan açıkça rüşvet alıyor. Halk para vermeye askeri baskıyla zorlanıyor. Alman paraların hangi askeri amaçlarla kullanıldığını iyi biliyoruz. Bunların silahlanmaya gittiğinin farkındayız. Bunun yanında Cunta Kürdistan halkına yönelik sürdürdüğü askeri baskınlarda silah arama bahanesiyle yaparken, pek çok köylüyü bu yüzden dipçikliyor. Böylece köylüler, Cuntayla işbirliği yapan silah kaçakçılarından zorla silah almaya zorlanıyor. Köylüye silahı satıp, sonrada ondan askeri baskıyla silahı alan aynı cuntadır. Böylece Cunta askeri ticaretini yaparak halkı soyuyor. Vergiler, zamlar, ekonomik kriz ise bunun yanında sıfır kalır."

"Faşist Cunta provakasyonların başıdır, sorumlusu ve uygulatıcısıdır. Onbinlerce öğretmen görevden alınmış, açıklık yüzüze bırakılmıştır. Tüm DİSK üyesi işçiler sürekli patron baskısı altındadır. Faşist Cunta, şimdi patron kapılarını fabrikalarını korumak için özel ajan güçlerini örgütlemektedir"

dılar ve almaya devam ediyorlar. Özellikle Seter, Zimtek, Çemizeyn, Taru ve Ardif köyleri faşist sürüler tarafından kasıp kavruluyor. Buralarda insanlara yapılmadık hakaret ve baskı türü kalmadı.

Evler basılıyor, eşyalar parçalanıp atılıyor insanlara küfrediliyor, günlerce falakaya yatılıyor, halkın onuruyla alay ediliyor.

Bu köylerde dövülen ve hakarete uğrayan yüzlerce insanın ismini verebiliriz. Bir çok köyde çocuklar bile dayaktan kurtulamıyorlar. İsteyen herkes eğer cesaret edip göze alabiliyorsa buralara gidilebilir ve olup bitenleri yerinde izliyebilir.

Yatılı bölge okulları olarak yapılan sömürge okulları şimdi modern işkencehaneler haline getirilmiş bulunuyorlar. Buralara herkesin gözü önünde işkenceler yapılıyor. Örneğin: geçtiğimiz günlerde ağabeyisini aradıkları bir genç kıızı Nazmiye'deki işkencehaneye götürdüler. ... İsmindeki kız işkence sonucu hayatını yitirdi. Ama faşistlerin onun cesedini bile vermediler ve ailesine "ağabeyisi gelip

12 Eylül'de Kürdistan'lı işçiler faşist Cuntayı protesto ediyor.

acının büyüğü şimdi ceza evlerindedir. Her ceza evi bir tımarhane, bir baskı ve işkencehane, bir açlık ve hastalık evidir. Hitlercilerin gazdaları yerlerini yeni bir sisteme devretmiştir."

Bir öğretmen arkadaş ise baskılara değindikten sonra

Çeteler Saldırıyor

Kiği'nin diğer köyleri gibi Cönek bucağına bağlı köyler de faşist terörden nasibini al-

teslim oluncaya kadar" veremeyeceklerini belirttiler. Gene Nazmiye'nin ... köyünden ... isminde yaşlı bir kadın gördüğü ağır işkencelerden sonra yarı felçli bir hale getirildi. ... Köyünün muhtarı o kadar dayak yedi ki ayakta gezebilecek durumda değil.